

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

TONGEREN, DEN 6 APRIL.

De toekomstige nederlaag der liberalen.

Men leest in het *Vaderland* :

Wij zijn er zeker van, bij het naderen der aanstaande kiezingen zullen de liberale dagbladen schijnen in vreugd te zijn en zij zullen hunne verlichte lezers ophangen dat de liberale partij eenen algemeenen zegepraal gaat behalen. Dat is immers hun gewoon liedeken voor iedere kiezing. Maar dezen keer hebben eenige schrijvelaartjes zich verbrand. In een der liberale weekbladen ontsnapt hun de gewichtigste bekentenis ! « *Onze klerikale Staatsmannen weten*, zeggen zij, dat de kiezingen van juni ONMOGELIJK HET MINISTERIE KUNNEN OVERNEMEN. » Zoo, onze liberalen bekennen de onmacht hunner partij. Zij zien dat het liberalisme door het volk veracht en verstooten wordt ; zij worden gewaar dat een groot getal kiezers, die zij in 't verledene met schoone woorden misleidden, hunne oogen openen en met schrik de toekomst inzien, welke het liberalisme de samenleving bereidt. Frankrijk, Spanje en Italië geven immers groote lessen....

Ja, veroordeeld is het liberalisme in België ; want alwie rechtzinniglijk voor het recht en de vrijheid is, moet de liberale partij verlaten en bestrijden ; zij is immers de partij van dwang, van partijdijgheid, van wanorde en eigenbaat. Er zijn liberale bladen zelve, die, in hunne twisten met andere liberale gazetten, rechtuit zeggen dat de doktrinaire liberalen maar zoeken meester te zijn voor hunnen eigen zak. En toen het ministerie Frère-Bara in den grond viel, riep de groote liberale *Indépendance* uit : 't is eene algemeene ontlasting ; nu ademt men vrij !...

De *Patrie* van Brugge komt andermaal met proeven op deson terug, hoe willekeurig partijdijg M. Bara te werk ging, hij, die aan M. Cornesse durfde verwijten dat de partijchap hem leidde in zijne benoemingen. Ziehier hoe het blad zich uitlaat :

« Op 52 benoemingen die M. Bara te doen had, in zijn kiesdistrict, in de magistratuur en het notariaat, heeft hij er 50 aan liberalen van de fijnste soort gegeven ; eene aan een rechter zonder politieke kleur, en eene plaats van bijgevoegd rechter, aan een katholiek.

M. Bara had gansch de rechtbank van eersten aanleg van Doornik te vernieuwen ; hij heeft benoemd een voorzitter, een onder-

voorzitter, vier rechters, vier bijgevoegde rechters, een prokureur des konings, twee substituten en een greffier, alsook een bijgevoegd vrederechter en twee bijgevoegde rechters — en in dat groote personeel, kregen de katholieken ééne onbezoldigde plaats van bijgevoegd rechter.

« Tien notarissen werden in het Doornikseche benoemd, en er was onder deze niet een katholiek.

« Bijna zonder uitzondering maakten al de benoemden deel van de *liberale Associatie* van Doornik, alsook vele hunner naaststaanden, die ten voordeele der kiezing van Bara werkten.

't Was dus in zijn eigen belang dat hij de rechtvaardigheid schond en de titels der katholieke kandidaten onder de voeten trapte. Hij deed de zaken zijner vrienden, maar tevens ook de zijne. »

De liberalen worden eene oprechte partij van heidenden. Te Antwerpen hebben de liberalen zich op Goeden-vrijdag vergaderd om een noemaal in vleesch te nemen. De *menu* of spijlslijst van dat banket was eenige dagen te voren zeer plechtiglijk afgekondigd door den tolk der Antwerpsche liberalen, den *Précursseur*.

Te Brussel heeft men dit jaar voorde eerste maal een theaterstuk gespeeld op Goeden-vrijdag. In het bedorvene Parijs zelt, heeft men tot nu toe zulk geene schandalen gezien. De *Etoile*, in den schijn eene der gematigste, maar in den grond eene der venigste slechte gazetten, heeft dat theaterstuk aangepreekt.

Het is zekerlijk eene droevige zaak van in ons katholiek België zulke godloosheden te moeten betreuren ; maar uit 't overmaat der slechtheid spruit ook het goede voort. Alle weldenkende lieden hebben eenen walg van dergelijke buitensporigheden. Iedereen, bij wien de laatste vonk van geloof nog niet is uitgedoofd, verlaat de liberale partij die zich aan zulke gruwelen plichtig maakt.

Tongeren, den 5 april 1872.

Mijnheer de *Postrijder*,

Het was over eenige jaren de mood van liberaal te zijn. Wie niet liberaal was, die was niet geteld ; de liberalen alleen hadden kennis en geleerdheid te koop. Daarmee waren de liberaaltjes sijn genoeg om zich voor kleine heiligjes te doen doorgaan. Zij wachten zich wel van aan het volk te zeggen wat

niet bestendig gelukwenschen, die met bevallige niets beduidende complimenten moeten worden beantwoord ? En dan komen er plechtige deputatiën, die op schoone aanspraken wachten, aanspraken, die overvloeien van woorden, maar waarin men zich bij niets verbindt. En de open bare vermaken, de schouwspelen, de feesten, welke men moet bezoeken, om zich te vertoonen en zijnen tijd te verbeuzelen, om nu links dan rechts te groeten en van verveling te sterven. Zeker, Majesteit, ik beklag u van gansch harte, maar de arme ongelukkige lieden, wier levensgeluk zij nu zomtijden vestigen bij gelegenheid van den vrede, wat in vredes naam, moet er van hen worden, te midden van zooveel verstrooiingen en afleidingen ? Ach, die armen zullen vergeten worden, en de gelegenheid zal zich doen wachten, om over hen zich te ontfermen, en ook maar het geringste voor hen te doen !

De stoker stond als een wreker voor de keizerin. Zijn gezicht was met een donkeren gloed overtoegen, zijne oogen schoten wilde, woeste vonken, zijn gansch voorkomen had iets akeligs en dreigends.

Maria-Theresia wendde zich nu van de immer voortgaande welsprekendheid haars stokers af, en gaf het gebraikelijke sein, dat zij wilde opstaan om haar toilet te maken.

Met eene snelle beweging, zonder ook maar even om te zien, had Dubois het vertrek der Keizerin verlaten.

Den volgenden morgen nogtans hervatte de Keizerin niet zich zelve het gesprek, en zeide tot Dubois :

— Gij hebt mij gisteren van de goede werken gesproken, die ik nu bij gelegenheid van den vrede zou kunnen verrichten. Welken, als zij er wees, laat ze hooren en zij kunt verzekerd zijn, dat ik alles, wat mij mij te zeggen hebt, goed zal

eigenlijk hun doel was. Dat ware onvoorzichtig geweest. Ook zagen de goede, brave en eenvoudige menschen er geen kwaad in om voor eenen liberalen kandidaat te stemmen. Waarom, zeiden zij, zouden wij hem onze stem weigeren ? Hij gaat immers zondags naar de kerk, zou hij dan op het stadhuis tegen kerk of godsdienst willen werken ?

Zoo sprak menige goedzak, en met de hand op het geweten stemde hij voor den liberalen kandidaat !

Dat duurde zoo lang het kon, dat is te zeggen, zoo lang de liberalen sijn genoeg waren om hunne goddelooze strekkingen te verbergen. Maar dat moest eens een einde nemen en zoo haast de liberalen toonden wat zij van zin waren, werden zij in alle provinciën te gelijk overloopt. In de kamers werd de liberale dwingelandij vervangen door eene katholieke meerderheid ; in zes provinciale raden werd de liberalerij overloopt en in de meeste groote steden van het land heeft geen liberale kandidaat de minste kans om als lid van den gemeente raad verkozen te worden. De belgische leeuw kan wel eenigen tijd slapen, maar als hij ontwaakt dan kan de dwingelandij der kleingeestige partijchap hem niet weerstaan.

« Ah ! heeren liberalen, gij hebt lang den vos gespeeld ; gij hebt door menige looze streek aan den eenvoudigen kiezer doen gelooven dat gij de kerk, het kerkhof en het katholiek onderwijs wilt beschermen en handhaven. Maar de aap is achter de gordijn uitgekomen. Wij weten van laag dat gij de slaafsche uitvoerders zijt van den wil der vrijmetselaars logiën, dat gij den priester uit de school wilt verjagen, dat gij den katholieken kerkhof aan zijne godsdienstige bestemming wilt onttrekken, dat gij niets anders aan den dag legt dan eenen helschen haat die den priester, den godsdienst, de vrije scholen, den geestelijken invloed zonder ophouden dag en nacht vervolgt.

De oude Tongenaar heeft ondervinding genoeg om de listen en de schijnheiligheid der liberalen te ontmaskeren.

Ongelukkig menige onnoozele kiezers, die als katholieke en godsdienstige menschen willen leven en sterven, begripen het kwaad niet, waaraan zij zich plichtig maken met te stemmen voor de kandidaten dier goddelooze partij die zich liberaal noemt, en die morgen zoo zij de gelegenheid heeft, alle gevoel van godsdienst onder onze bevolking zal trachten uit te roeien. De oude stad Tongeren is, God zij dank, nog niet genoeg verbasterd om de handen aan dat spel te leenen.

opnemen.

Dubois was nu een geheel andere mensch dan gisteren, toen hij het vertrek der keizerin verliet. De grootste onverschilligheid stond op zijn gelaat te lezen, en met volkomen kalmte zeide hij tot Maria-Theresia :

— Hoe, zou ik aan dit bevel kunnen voldoen ? Ik, een arme duivel, ik kan de dingen slechts van hunne algemeene zijde beschouwen. Bijzonderheden komen niet tot mij en gaan mij niet aan ; dat is de zaak van Uwe Keizerlijke Majesteit of van uwe ministers.

Ei zoo, mijn vriend, hernam Maria-Theresia, een weinig bitter. Gij slaat door als een blinde viuk, en ik geloof, dat gij zelf niet meer weet, wat zij zegt.

— O, ja, Majesteit, antwoordde Dubois met vernieuwden iever, vergeef mij, maar dat weet ik zeer goed. Heb ik dan niet laag genoeg in de wereld geleefd, om te weten hoe veel goods Uwe Majesteit zou kunnen doen, voorai in eenen tijd als den tegenwoordige ? Weet ik dan niet, dat er duizenden en nog eens duizenden van menschen zijn, die altijd zeer gegroude redenen hebben om te klagen en verlangend naar hulp uit te zien ? En wat me ook aan u zou kunnen vragen, Majesteit, welke kroet eens ongelukkigen ook uit den diepsten en verst verwijderden kerkhof tot u mocht doordringen, kan het mij dan onbekend zijn hoe zij alles, wat van u afhangt, zouden doen, om de smart te verzachten, de gerechtigheid te verzoeken ? En als het van u afhangt, maar van eenigen anderen vorst, zou is er waarschijnlijk in de geheele wereld geen soevereine, die zich niet haasten zou, om iedere begeerte, door Uwe Majesteit uitgesproken, in te willigen.

Maar als Uwe Majesteit verlangt, dat ik een enkel en bepaald geval opnoem, waarvan uw gewone kennis kan dragen, en dat alleen aan Uwe Majesteit en aan uwe ministers kan bekend zijn,

Over eenige dagen las men in alle groote gazetten het programma der *Internationale*. Menige mensch heeft geschrikt en gebieft op het lezen van de schroomlijke plannen dezer vreeslijke samenspanning. Maar een verstandig man die het programma der *Internationale* leest, bepaalt zich niet met te beven en te schrikken. Hij zegt zich dat elke burger die belang stelt in het behoud der goede orde en der samenleving uit al zijne krachten moet medewerken om de maatschappij te verdedigen tegen de gevaren die haar bedreigen.

Er is eene andere opmerking die verdient in het oog gehouden te worden. Dat is dat het programma der *Internationale* op eenige kleinheden na juist uitkomt op het programma der liberalen.

De *Internationale* vraagt de ontvoogling van alle getyraniseerden en van alle geexploiteerden. Zij doet niet juist de holle woorden van onze liberalen ?

De *Internationale* wil het juk der overheid verbrijzelen. Zegt en schrijft de liberalerij niet alle dagen dat het juk der kerkelijke overheid moet verbrijzeld worden ?

Er is maar eene zaak die de *Internationale* najaagt en waarvan de liberalen niet willen hooren : dat is den oorlog tegen de rijken, de afschaffing der erfenis, de uitplundering van de geldkas. Op dat na is het programma der liberalen, woord voor woord, het programma der *Internationale*. En die mannen zouden durven aanspraak maken op het vertrouwen der kiezers. Allo dan !

Een oude Tongenaar.

De uitvoering van de portretten der oude ministers heeft eene kleine vertraging ondergaan. Zij zullen omtrent den 20^e april aan de intekenaars afgeleverd worden. Men kan tot dien dag onderschrijven op het bureau van den *Postrijder* ten prijze van fr. 1,50.

Over regen en schoon weder.

Als men wil spreken van een onbediend onderhoud, zegt men : wij hebben gepraat van regen en schoon weder.

Niets is nogtans ernstiger voor den landbouwer dan deze zaak.

Men heeft over dit onderwerp veel boeken geschreven. De wetenschap heeft er zich mede onledig gehouden en doet het nog : zij heeft nog haar laatste woord niet gezegd. Er zal een tijd komen, in welken men zal bekend wezen met de weersveranderingen, zodat men er zich zal tegen kunnen behoeden. De teelten zullen dan op vaste basis kunnen geschieden. Intusschen zijn

is dat niet volkomen hetzelfde, alsof Uwe Majesteit mij bevol water in den Donau te dragen ?

De Keizerin had hem met scherpen, onderzoekenden blik aangezien. Het gansche gedrag van den onken Savoiaard kwam haar ongemengd raadselachtig voor, en zij wilde opnieuw beproeven iets uit hem te krijgen.

— Gij doet vorgeeische moeite, om mij te ontkomen, zeide de keizerin na eene korte poos. Of gij spreekt ijdele woorden in de lucht, of gij kunt mij werkelijk eene goede daad aanwijzen, die ik naar uwe meening zou kunnen verrichten, en dan bevel ik u te spreken, en, op straffe van ongonade, uwe zaak niet langer achterwege te houden.

— O, Majesteit, antwoordde Dubois nu in schijnbare verlangen, waar zal ik vinden wat gij van mij verlangt ? Ik weet het, Uwe Majesteit kan op dit oogenblik duizend goede daden verrichten. Deze gedachte zal mij niemand uit het hoofd kunnen praten zoals ook niemand mijne meening bestrijden zal, dat Uwe Majesteit het grootste verlangen koestert, om die daden te verrichten, en dat gij ze toch niet zult volvoeren, aangezien uwe ministers u niet van alle dingen op de hoogte zullen houden, ook niet al konden zij het doen. Deze gedachte, Majesteit, is hard om te hooren voor al uwe dienaars, en bewonderaars, maar zij is waar, zeer waar.

De keizerin keerde zich met een gebaar van grampschap van hem af en zweeg een oogenblik stil, terwijl zij het hoofd naar den muur hield gewend. Vervolgens gaf zij met hare hand het gewone teeken, hetwelk voor hem het bevel was om zoo spoedig mogelijk het vertrek te verlaten.

Den vierden morgend was de keizerin op hetzelfde oogenblik wakker, waarop haar stoker die in den laatste tijd eenen zoo eigenaardigen schakel van gedachten in haar had opgewekt, de kamer binnentrad. Zij riep hem terstond en zeide :

DE BULTENAAR.

(Vervolg.)

— Gij komt alweder op de politiek en hare afleiding terug, mijn overijze vriend en stoker ! zeide Maria-Theresia, bijna toornig, want de groote invloed, dien meester Dubois door zijn eigenaardig wezen op de keizerin verkregen had, bestond ook hierin, dat zijne opmerkingen haar konden prikkelen, en dat zijne tegenspraak haar dikwijls kon ergeren, met het gevolg, dat zij des te bereidwilliger zijne inzichten overnam, en zijne beden inwilligde. — Maar, welke zijn dan toch die politieke aannemingen, waarvan gij zoo den mond vol hebt, en waarop gij gedurig terug komt ? vraagde zij verder, terwijl zij zich in haar bed oprichtte, en haren roanden sneeuwwillen arm naar hem uitstreekte.

— Ei, antwoordde Dubois met dezelfde onverstoorebare koelbloedigheid, moet men zich dan niet gedurig voor het staatslichaam zelf in acht nemen, en zijn daar niet de andere machten, die gespaard willen worden, en die Uwe Majesteit gedurig van duizend goede plannen en voorname afbrengen ?

— En nu, wees ook zoo goed, en noem de verstrooiingen op, die mij naar uwe meening zouden bezig houden, en zeg mij goed en nauwkeurig, waarin zij bestaan ? vroeg de Keizerin op eenen ernstigen toon, en met eenen schijnschen blik, op den wonderlijken Dubois gericht.

Zijne gestalte had zich nu op eene vreemde-soortige wijze opgericht. Hij zag er ernstig en eerbiedwekkend uit, en zijne afstootende zonderlinge gelaatstrekken schenen zich te hebben veredeld door de gedachten, die zich daarop afspeigelden.

— O, dat is nog niet het ergste ! riep bij nu met eene hevige beweging der hand. Zijn er dan